

„No to já nevim, ale votevřela si.“

Bez rozloučení jsem se rozběhla k naší brance.

„Už tam nejni! Byla tam jen chvilku a zase vodešla!“ zavolala za mnou Kovandice. Pak dodala ještě něco, co mi znělo totálně bláznivě – jako že asi *nechal odemčeno někdo jinej*. Kdo asi?

Nebožtík táta?

Jako by se někdo tam nahoře nemohl rozhodnout, jestli má můj život zařadit do žánru brazilská telenovela, nebo gotický horor.

BLUDIČKA

Za dvě hodiny mi horečka z třiceti osmi osmi stoupla na třicet devět dva. Zkusila jsem si dát po lžičkách černý čaj a okamžitě ho vyzvracela do žlutýho plastovýho kbelíku, který stál celých deset let našeho pyšnýho vlastnictví tohohle panelákovýho 3+1 na záchodě vedle mísy, aniž to můj manžel zaregistroval (ale to jsem neměla sílu glosovat). Vyzvracela jsem i kapičky proti žaludeční nevolnosti, který Pavel našel v domácí lékárnice. Lomcovala mnou zimnice, ležela jsem na pohovce přikrytá peřinou a dekou na žehlení, ale stejně se nedokázala zahřát, i když Pavel byl jen v šortkách.

A vypadal dost vyděšeně.

„Sakra, kdyby aspoň máma nebyla v tom blbým Turecku!“ ulevil si, když jsem ho málem ohodila vyzvraceným paralenem. Naklonil se ke mně a položil mi na čelo mokrou žínku. Chladila jen chvilíčku, než jsem ji zase začala vařit.

„Cos dneska jedla?“ zeptal se mě, jako by mluvil s pětiletou.

„Dneska...“ Snažila jsem se vzpomenout si, ale pokoj se přede mnou rozmazával. Manžel se proměnil v nezřetelný obrys a kolem něj vířily duhový kola. Byla jsem s Klárou na řetízkovým kolotoči, držely jsme se za sedačky, řetízky zamotaný do sebe. Když se kolotoč rozjel, odstředivá síla nás začala rozmotávat. Poslední společná otočka, a její sedačka se od mojí začala vzdalovat. Klára zmizela, kolotoč zmizel, vesmír zchladl a potemněl, kolem mě se rozsvěčely a zhasínaly hvězdy.

Z dálky jsem slyšela Pavla mumlat, že zavolá záchranku.

RUSALKA

Bylo odemčeno.

Zase bylo odemčeno.

„Už toho mám do prdele plný zuby!“ zaječela jsem hystericky do temné haly a natáhla se po vypínači. Nikde nikdo, na věšáku pořád visela moje větrovka, pod ní stály pantofle. Dveře do kuchyně i pokojů byly zavřeny, jak jsem je nechala při odchodu. „Zavolám kurva policajty!“ Moje výkřiky se rozlehly prázdným domem, který jako by se mi vysmíval.

Rozběhla jsem se k zadním dveřím a šklubla klikou. Okamžitě povolily a já zírala do zahrady, kterou už halila noc. Světlo z poličních lamp sem už moc nedopadalo, jen to z oken Kovandovic domu, ale stromy stály od sebe tak daleko, že kdyby tam někdo byl, musela bych ho vidět.

Přibouchla jsem za sebou, otočila dvakrát klíčem v zámku a pro jistotu si z kapsy džínů vytáhla mobil. Jenže komu jsem mohla zavolat? Danielovi ne, když hlídá děti. A policii těžko – co bych nahlásila? Odemčený dveře? Nejspíš by mi shovívavě doporučili, abych se naučila zamykat.

„Co chceš? Co do hajzlu chceš?!“ zařvala jsem se zakloněnou hlavou a prudce oddychovala.

Odpovědělo mi ticho.

Přidržela jsem se zábradlí schodů, ale neměla jsem sílu jít nahoru a zase prohlížet jeden pokoj za druhým. Měla jsem pocit, že snad začínám bláznit. Šla jsem do kuchyně, kde leželo na stole to nespíš nejcennější, co se v tomhle baráku dalo najít – můj zánovní laptop Apple MacBook Air. Kdyby se sem někdo dostal, aby kradl, přece by ho sebral, ne?

A kdyby nechtěl krást, proč, proboha, proč by tady slídl, nechával odemčeno, zaklapával mi počítač, posunoval věci?

To mám v sedmatřiceti zase začít věřit na duchy?

/